

Să facem bine cât mai este timp

„Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință“ (Galateni 6.10).

Cineva a spus cândva: „Nu poți să faci în fiecare zi un lucru mare, dar (aproape) în fiecare zi un lucru bun.“ Aceste cuvinte sunt adevărate. În această lume, mulți oameni tind spre lucruri mari, care să rămână imprimate pe cât posibil mult timp în amintirea oamenilor din jurul lor. Creștinii trebuie să se comporte altfel. Nu este atât de important dacă împlinim lucruri mari, ci important este să împlinim lucrarea lui Dumnezeu, să facem bine oriunde se oferă o ocazie.

Credinciosul nu este mântuit prin fapte bune, dar el este mântuit pentru a face fapte bune. Această stare de lucruri o prezintă apostolul Pavel în Efeseni 2.8-10: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.“ Deci noi nu facem fapte bune pentru ca să fim mântuiți, ci pentru că suntem mântuiți. Acesta este și punctul de plecare pentru a înțelege corect îndemnul din Galateni 6.10.

Dacă vom observa cu atenție textul, vom recunoaște în acest verset patru indicații care vorbesc inimilor noastre:

1) Ce înseamnă să facem bine?

Desigur, aici este vorba de faptele bune ale omului mântuit. Aici ni se deschide un câmp

larg de acțiune cu posibilități nebănuite. Să faci bine poate începe în familie, include frații din adunarea locală și alți credincioși și ajunge la sfârșit la toți oamenii.

Faptele bune cuprind atât domeniul duhovnicesc, cât și cel practic. Nu trebuie să fie neapărat o predică sau o vorbire în public. Un cuvânt prietenos poate tot așa de bine să fie o faptă bună ca și o strângere de mână. Pot să fac o vizită la un bolnav și să spun un cuvânt de încurajare. Pot să-l ajut pe fratele meu la o muncă grea sau să-i ajut pe copiii mei ca să devină creștini folositori. Pot să ajut pe cineva la o pană de mașină sau să-i dau surorii mele un sfat, pentru că nu știe cum să o mai scoată la capăt. Pot să ajut la distribuirea de pliante. Pot să-i ajut pe alții prin rugăciune ș.a.m.d. Fiecare poate să-și completeze lista pentru sine.

Dar faptele bune nu ar trebui să fie niciodată rezultatul unei obligații, ci urmarea faptului că credem în Dumnezeu. Iacov scrie: „Dar va zice cineva: «Tu ai credința, și eu am faptele. Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele»“ (Iacov 2.18). Dacă credința lucrează în noi, se vor vedea faptele.

2) Grupul-țintă nr. 1: frații de credință

Pavel deosebește două grupuri-țintă, cărora putem să le facem bine. Pe de o parte sunt *toți oamenii*, dar apoi, în mod deosebit, *frații de credință*. În Epistola către Efeseni, Pavel ne numește oameni din casa lui Dumnezeu: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“ (Efeseni 2.19). Un om din casă este cineva cu care am o legătură deosebită, pentru că aparținem de aceeași gospodărie. Dumnezeu ne-a adus în legătură cu

El; dar există și o legătură deosebită a credincioșilor unii cu alții: avem o credință comună.

În mod deosebit trebuie să-i avem în vedere pe membrii familiei lui Dumnezeu când este vorba de a face bine. Ioan scrie: „Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?” (1 Ioan 3.17). Aceasta este o posibilitate să faci bine oamenilor din casa credinței. Trebuie să observăm că mai întâi trebuie să se deschidă *inimile* noastre față de fratele. Când s-a petrecut aceasta, atunci se va deschide și mâna, gura sau portmoneul. Dragostea față de frații noștri ne îndeamnă să le facem bine. Despre fratele Filimon s-a mărturisit: „În adevăr, am avut o mare bucurie și mângâiere, pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinților au fost înviorate prin tine” (Filimon 7). Ce vine din inimă, merge la inimă. Ar fi putut Pavel să spună așa ceva despre tine și despre mine?

3) Grupul-țintă nr. 2: toți oamenii

Nu suntem noi adesea prea restrânși? Dumnezeu dorește să ne încălzească inimile pentru toți oamenii. În primul rând, Dumnezeu este susținătorul tuturor oamenilor, iar în al doilea rând este voia lui Dumnezeu ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 4.10; 2.4). De aceea avem și aici acest unghi de vedere larg. Zilnic întâlnim oameni în jurul nostru. Avem un ochi pentru ei? Suntem gata să-i ajutăm? Dragostea lui Dumnezeu dorește să ajungă la toți oamenii – și poate El dorește să te folosească pe tine și pe mine pentru a transmite dragostea Lui.

Ne rugăm pentru oamenii din jurul nostru, pentru colegi de serviciu, vecini, colegi de școală, conducere? Suntem îndemnați să ne rugăm pentru toți oamenii: „Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (1 Timotei 2.1-3).

Binele, pe care îl putem face tuturor oamenilor, nu se limitează desigur numai la rugăciune. Noi putem să vorbim cu ei și să le spunem de necesitatea mântuirii. Putem să le vorbim despre Biblie și Mântuitorul, putem să-i invităm la o evanghelizare. Dar să faci bine tuturor oamenilor include și ajutorul practic. Cu aceasta nu ne referim la o evanghelie socială, dar totuși Dumnezeu dorește ca acolo unde

oamenii sunt în necaz să-i ajutăm după posibilitățile noastre și în înțelepciunea divină.

4) Timpul pentru a face bine

Îndemnul este să facem bine cât timp avem prilej. Acest timp începe cu pocăința și sfârșește în clipa când părăsim acest pământ – fie că Domnul vine să ne ia la Sine sau că trebuie să plecăm prin moarte. În cer nu vom mai avea ocazia, în sensul versetului nostru, de a face bine. Desigur, noi Îi vom aduce Domnului nostru laudă și adorare, dar timpul să lucrăm pentru El și să facem bine este limitat la acest pământ.

În sens extins, există ocazii deosebite pe care ni le dăruiește Dumnezeu pentru a face bine pentru El. Pavel a scris deseori despre „timpul potrivit”. Efesenii erau îndemnați să umble cu băgare de seamă și să răscumpere vremea, iar colosenilor li s-a spus: „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea” (Efeseni 5.15-16; Coloseni 4.5). Există situații deosebite în viața noastră în care putem face bine pentru Dumnezeu. Asemenea ocazii sunt de regulă unice și nu mai revin. Dacă le lăsăm să treacă nefolosite, sunt ocazii pierdute. De aceea să fim treji și să folosim ocaziile, pe care ni le dă Dumnezeu. Nu trece nicio zi în care Dumnezeu nu ne dă posibilitatea să facem fapte bune. De aceea este bine dacă includem în rugăciunea noastră de dimineața rugămintea de a recunoaște ce dorește Dumnezeu ca noi să facem în ziua care se află înaintea noastră.

Exemplul desăvârșit este și aici Domnul Isus. El umbla din loc în loc, „făcea bine și vindeca pe toți” (Faptele Apostolilor 10.38). El a folosit fiecare prilej, iar El a făcut bine atât celor credincioși, cât și celor necredincioși. De la El să învățăm și noi.

Haideți la lucru-acuma,
Haideți din zori de zi,
Nu zăboviți o clipă
Lucrul a-l porni.
Haideți de dimineață,
Începeți de cu zori,
Plata va fi măreață,
Dar fiți silitori!

Mesagerul păcii este întocmit din diverse scrieri. Dorința noastră este să ofere cititorilor îmbărbătare în viața de fiecare zi.

Redactare: Stăncioiu Petru

str. George Enescu, nr. 35

RO - 515600 - Cugir, jud. Alba